

Sygn. akt II Ca 482/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Agnieszka Ingram-Ciesielska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Spółki z o.o. w L.

przeciwko K. W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt I C 1617/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 300 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 482/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.442]

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Dnia 20 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...)Spółka z o.o. w L. przeciwko K. W., o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną. Na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 4 marca 2014 roku, sygnatura akt I C 1617/13, po pierwsze: oddała apelację; po drugie, zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 300 złotych kosztów postępowania apelacyjnego. Proszę usiąść. Będzie wygłoszone uzasadnienie w sprawie II Ca 482/14.

[Sędzia sprawozdawca 00:00:49.556]

Apelacja nie podlegała uwzględnieniu. Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę powołał się na ustalenia faktycznych Sądu Rejonowego, uznając je za własne. Są one bowiem prawidłowe i w zasadzie no, nie są kwestionowane przez żadną ze stron. W zasadniczej większości na akceptację zasługują również zdarzenia prawne przedstawione

w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skarżącemu należy przyznać rację, tylko w tej części apelacji, w której utrzymuje, że przepis artykułu 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2044 roku nie ma w niniejszej sprawie bezpośredniego zastosowania, gdyż przepis artykułu 52 paragraf 1 aktu kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, został chyba rzeczywiście wprowadzony ustawą z dnia 7 września 2007 roku o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Zaczął on obowiązywać od dnia 20 stycznia 2008 roku, zaś ustawa ta poza uregulowaniami dotyczącymi daty wejścia jej w życie w żaden sposób nie normowała kwestii intertemporalnych. W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego, powinna tu znaleźć zastosowanie ogólna zasada zakazu działania prawa wstecz. Skoro bowiem przepis artykułu 52 paragraf 1 a KRIO

[ns 00:02:02.901]

umożliwia odpowiedzialność małżonka z majątku wspólnego poprzez wprowadzenie na żądanie wierzyciela pomiędzy małżonkami przymusowego ustroju majątkowego w postaci rozdzielności majątkowej, a przed 20 stycznia 2008 roku takie żądanie nie było prawnie dopuszczalne, to przepis wprowadzający to rozwiązanie z uwagi na wskazaną wyżej zasadę nieretroakcji prawa, nie powinien być stosowany do wierzytelności wobec małżonka, powstałych przed wejściem w życie tegoż przepisu. Z tych też przyczyn Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w przedmiotowej sprawie, w której wierzytelność powstała w 2000 roku, potem dopiero na skutek następstwa prawnego wierzycielem R. W., została strona powodowa. Wierzyciel nie będzie mógł skutecznie skorzystać z uprawnienia wynikającego z artykułu 52 paragraf 1 z literką A kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Gdy się weźmie również pod uwagę no inne pozostałe okoliczności ustalone w postępowaniu w Pierwszej Instancji, to należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że w niniejszej sprawie zachodzi brak szczególnego związku przyczynowego pomiędzy zaskarżoną czynnością, umową darowizny, a pokrzywdzeniem wierzyciela, bowiem z przyczyn wskazanych już wyżej i tak nie mógł by on zaspokoić się z mieszkania wchodzącego w skład majątku dorobkowego dłużnika, a będącego przedmiotem umowy darowizny. Istnienie zaś takiego związku przyczynowego jest przesłanką niezbędną dla uwzględnienia skargi pauliańskiej. Z tych też przyczyn nie zasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu artykułu 527 kodeksu cywilnego. Wbrew stanowisku skarżącego w niniejszej sprawie nie może on mieć bezpośredniego, nie może mieć bezpośredniego zastosowania. Pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w uchwale z dnia 12 maja 2011 roku, na które to orzeczenie powołał się pełnomocnik skarżącej na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 września 2014 roku. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia, które zresztą dotyczyło ono zupełnie innego stanu faktycznego i prawnego, Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że warunkiem zaspokojenia wierzytelności wobec jednego z małżonków jest skuteczne wykorzystanie przez wierzyciela środków prawnych, które doprowadzą do ustania ustroju majątku wspólnego między małżonkami, czyli wystąpienie z żądaniem wynikającym z artykułu 52 paragraf 1 a KRIO

[ns 00:04:29.509]

,a taka sytuacja ze względów opisanych wyżej nie jest możliwa w niniejszej sprawie. Reasumując więc, z uwagi na te wszystkie okoliczności apelacja ta bezzasadna musiała podlegać oddaleniu na podstawie artykułu 385 kpc. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano w oparciu o przepis artykułu 98 paragraf 1 i 3 kpc, w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc. To wszystko.

[Przewodniczący 00:04:55.625]

Dziękuję

[ns 00:04:55.761]

[koniec części 00:04:57.796]